

**INSTRUKCJA MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, MINISTRA KOMUNIKACJI
ORAZ PREZESA ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

z dnia 22 listopada 1961 r.

w sprawie współdziałania zakładów lecznictwa kolejowego i powszechnego w zakresie udzielania świadczeń leczniczych i orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

§ 1. Użyte w instrukcji określenia oznaczają:

- 1) „zakłady lecznictwa powszechnego” — zakłady społeczne służby zdrowia podległe Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 2) „zakłady lecznictwa kolejowego” — zakłady społeczne służby zdrowia podległe Ministrowi Komunikacji,
- 3) „kolejowe zakłady pracy” — jednostki organizacyjne wymienione w § 1 ust. 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Kolei z dnia 21 grudnia 1955 r. w sprawie określenia kategorii pracowników resortu kolei uprawnionych do korzystania ze świadczeń kolejowej służby zdrowia oraz w sprawie określenia zakresu i warunków udzielania tych świadczeń (Monitor Polski z 1956 r. Nr 11, poz. 140, z 1957 r. Nr 78, poz. 475 i z 1958 r. Nr 30, poz. 171),
- 4) „niekolejowe zakłady pracy” — wszelkie zakłady pracy z wyjątkiem wymienionych w pkt 3, a także takie zakłady pracy, których pracownicy są uprawnieni do świadczeń służb zdrowia resortów obrony narodowej i spraw wewnętrznych.

§ 2. 1. Osoby uprawnione do świadczeń zakładów lecznictwa kolejowego, wymienione w § 1 ust. 1 zarządzenia Ministra Kolei z dnia 21 grudnia 1955 r., uzyskują te świadczenia na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, opatrzonej adnotacją:

- 1) „Ważna w kolejowej służbie zdrowia z tytułu zatrudnienia męża” — jeżeli chodzi o żony pracowników lub rencistów kolejowych, zatrudnione w niekolejowych zakładach pracy,
- 2) „Ważna w kolejowej służbie zdrowia z tytułu pobieranej renty” — jeśli chodzi o rencistów kolejowych, zatrudnionych w niekolejowych zakładach pracy,
- 3) „Ważna w kolejowej służbie zdrowia” — w innych przypadkach.

2. Adnotację, o której mowa w ust. 1, wpisuje kierownik właściwej miejscowo kolejowej przychodni lekarskiej na wewnętrznej okładce legitymacji ubezpieczeniowej, umieszczając równocześnie datę i swój podpis oraz odciskając stempel przychodni.

§ 3. 1. Osoby określone w § 2 ust. 1 mogą korzystać ze świadczeń zakładów lecznictwa powszechnego na zasadach określonych w § 4 zarządzenia Ministra Kolei z dnia 21 grudnia 1955 r., powołanego w § 1 pkt 3 niniejszej instrukcji.

2. Żony pracowników lub rencistów kolejowych, zatrudnione w niekolejowych zakładach pracy, oraz renciści kolejowi zatrudnieni w takich zakładach korzystają ponadto ze świadczeń zdrowotnych związanych z tym zatrudnieniem, a w szczególności ze świadczeń zakładu leczniczo-zapobiegawczego przy danym zakładzie pracy oraz z leczenia uzdrowiskowego w zakładach lecznictwa powszechnego.

3. Osoby określone w § 2 ust. 1, które przed nabyciem uprawnień do świadczeń zakładów lecznictwa kolejowego bądź przed wejściem w życie niniejszej instrukcji rozpoczęły leczenie w zakładzie lecznictwa powszechnego, mają prawo korzystać ze świadczeń tego zakładu do czasu zakończenia leczenia.

§ 4. Recepty na leki i materiały opatrunkowe, wystawiane osobom określonym w § 2 ust. 1 przez zakłady lecznictwa powszechnego, są przyjmowane i realizowane bezpłatnie

przez apteki i punkty apteczne kolejowej służby zdrowia, po przedstawieniu legitymacji ubezpieczeniowej opatrzonej adnotacją określoną w § 2.

§ 5. Ubezpieczeni i członkowie ich rodzin, nie uprawnieni do świadczeń zakładów lecznictwa kolejowego, mogą korzystać z opieki zdrowotnej zamkniętej w tych zakładach na zasadach określonych w zarządzeniu nr 365 Ministra Kolei z dnia 3 grudnia 1955 r. w sprawie struktury organizacyjnej kolejowych szpitali i sanatoriów.

§ 6. 1. Zakłady lecznictwa kolejowego orzekają o czasowej niezdolności do pracy:

- 1) osób określonych w § 2 ust. 1 poza przypadkami przewidzianymi w § 7 ust. 1 i 2 oraz
- 2) innych osób, jeżeli korzystają ze świadczeń w myśl § 5.

2. Zakłady lecznictwa kolejowego:

- 1) orzekają o czasowej niezdolności do pracy na zasadach określonych w „Przepisach o badaniach i orzecznictwie lekarskim na PKP” nr S.1, zatwierdzonych zarządzeniem Ministra Kolei nr 91 z dnia 23 marca 1955 r.,
- 2) przesyłają w odstępach miesięcznych, do dnia drugiego każdego miesiąca, właściwemu do spraw zdrowia i opieki społecznej organowi prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej karty statystyczne zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy, wystawionych osobom nie zatrudnionym w kolejowych zakładach pracy.

3. Wysunięte przez niekolejowy zakład pracy wątpliwości co do słuszności orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy, wydanego przez zakład lecznictwa kolejowego, rozstrzyga właściwy miejscowo zarząd służby zdrowia dystryktu okręgowej kolei państwowych.

§ 7. 1. Zakłady lecznictwa powszechnego orzekają o czasowej niezdolności osób określonych w § 2 ust. 1, jeżeli wykonują opiekę nad ich zdrowiem w myśl § 3.

2. W przypadku leczenia uzdrowiskowego w zakładach lecznictwa powszechnego o czasowej niezdolności do pracy zatrudnionych w niekolejowych zakładach pracy żon pracowników lub rencistów kolejowych orzekają uzdrowiskowe komisje balneologiczne.

3. Zakłady lecznictwa powszechnego orzekają o czasowej niezdolności do pracy na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 22 marca 1958 r. w sprawie niektórych orzeczeń wydawanych przez zakłady społeczne służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 92) oraz instrukcji nr 7/59 Ministra Zdrowia z dnia 3 marca 1959 r. w sprawie wydawania niektórych orzeczeń przez zakłady społeczne służby zdrowia (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Zdrowia Nr 5, poz. 23).

§ 8. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawie wydawania przez zakłady lecznictwa powszechnego orzeczeń o czasowej niezdolności do pracy pracowników kolejowych.

§ 9. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. *B. Bednarski*
Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*
Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych: *S. Bądkowski*